

Prolog

Musím na večeri, krásko. Promiň, už mám zpoždění. Zatím, X

Ellie Haworthová zahlédne v davu své přátele a proplete se barem. Shodí kabelku na zem a telefon si položí k nim na stůl. Už jsou poněkud namazaní – je to poznat z jejich hlasů, rozmáchlých gest a hlasitého smíchu, i z prázdných lahví před nimi.

„Jdeš pozdě,“ ukáže jí Nicky hodinky a káravě jí zahrozí prstem. „Nic neříkej. Musela jsem dodělat článek.‘ Žejo?“

„Rozhovor se zhrzenou manželkou jednoho poslance. Omlouvám se. Je to do zítřejšího vydání,“ sklouzne na prázdnou židli a nalije si zbyteček vína z jedné lahve do skleničky. Postrčí telefon přes stůl. „Takže... dnešní pitomej výraz dne: ‚zatím‘.“

„Zatím?“

„Jako rozloučení. Znamená to, že se mi ozve ještě dneska, nebo až zejtra? Nebo je to jenom nějakej afektovanej pubertální výraz, kterej neznamená vůbec nic?“

Nicky zamžourá na zářící displej. „Je to ‚zatím‘ s ‚X‘. X je pusa. To je jako ‚dobrou noc‘. Řekla bych, že se ozve zejtra.“

„Určitě zejtra,“ připojí se Corinne. „‚Zatím‘ znamená vždycky až zejtra.“ Zarazí se. „A může to dokonce bejt i až pozejtří.“

„Je to takový vlašný.“

„Vlašný?“

„Něco takovýho může říct člověk třeba pošťákovi.“

„Ty bys posílala pošťákovi pusu?“

Nicky se zazubí. „Možná. Je to moc pěkný chlap.“

Corinne studuje textovku. „Podle mě to není fér. Možná jenom spěchal, protože zrovna něco měl.“

„Jo. Třeba svoji ženu.“

Ellie hodí po Douglasovi varovným pohledem.

„Co je?“ brání se Douglas. „Jenom říkám, že už byste snad měli být za fází dešifrování textovek, ne?“

Ellie do sebe hodí sklenici a nakloní se přes stůl. „Fajn. Tak jestli mě čeká další přednáška, potřebuju se ještě napít.“

„A co tam ještě píše? A neříkej mi prosímtě, že tam není nic o sexu u něj v kanceláři.“

Ellie mžourá do telefonu a projíždí zprávy.

„Volat z domova je problem. Pristi tyden Dublin ale jeste nevim co je v planu. Zatim, X.“

„Nechává si zadní vrátka,“ prohlásí Douglas.

„Ledaže... no... ledaže ještě neví, co je v plánu.“

„To by napsal ‚zavolám z Dublinu‘ nebo dokonce ‚přilet‘ za mnou do Dublinu‘.“

„Nejede s manželkou?“

„S tou nikdy nejezdí. Je to služební cesta.“

„Tak možná jede s někým jiným,“ zamumlá Douglas do svého půllitru.

Nicky přemýšlivě zavrtí hlavou. „Šmarjá, jestli to nebylo jednodušší, když ti chlap musel zavolat a mluvit s tebou. Pak by člověk aspoň z tónu jeho hlasu poznal, jestli už o tebe nestojí.“

„Jo,“ odfrkne si Corinne, „a mohlas hodiny sedět doma a čekat, až zavolá.“

„Páni, tolik večerů, co jsem strávila doma –“

„– a kontrolovala vyzváněcí tón –“

„– a pak rychle praštila sluchátkem, kdyby se zrovna v tu minutu rozhodl zavolat...“

Ellie poslouchá, jak se smějí, a přizná si, že na jejich vtipkování

je něco pravdy – někde v koutečku duše pořád čeká, že se maličký displej najednou rozzáří příchozím hovorem. Což se vzhledem k pozdní hodině a k tomu, že „volat z domova je problem“, rozhodně nestane.

Douglas ji doprovodí domů. Jako jediný z nich s někým žije, ale jeho přítelkyně Lena dělá velkou kariéru v PR oddělení jedné technologické společnosti a často zůstává v kanceláři až do deseti nebo do jedenácti večer. Leně nevádí, když si Douglas vyjde s dlouholetými přáteli – párkrát přišla s ním, ale je pro ni náročné překonat hradbu dávných vtípků a významných narážek vzešlých z patnáctiletého kamarádství; většinou ho nechá jít samotného.

„Tak co nového u tebe, chlape?“ šťouchne do něj Ellie, když se protáhnou kolem nákupního vozíku, který někdo nechal stát na chodníku. „Vůbec jsi o sobě nemluvil. Teda pokud mi to všechno neuteklo.“

„Nic moc,“ zamumlá, ale pak zaváhá. Strčí si ruce do kapes. „No, to vlastně není tak úplně pravda. Teda... Lena chce dítě.“

Ellie k němu vzhledne. „No páni!“

„A já taky,“ dodá spěšně. „Mluvíme o tom už hrozně dlouho, ale teď jsme došli k tomu, že ten pravej čas na to nebude nikdy, a tak do toho prostě půjdem.“

„Ty jsi takovej romantik.“

„No... já nevím... ale vlastně jsem docela rád. Lena bude dál pracovat a já se budu doma starat o to malý. No víš, teda když všechno půjde, jak má a tak...“

Ellie se snaží udržet neutrální tón. „A ty to tak chceš?“

„Jo. Stejně svou práci nemám rád. Nebaví mě už roky. A Lena vydělává majlant. Myslím, že bude docela fajn jen se tak celej den zabávat s děckem.“

„Rodičovství ale není jenom zabávání –“ začne.

„To já vím... Pozor... tady na chodníku.“ Jemně ji nasměruje, aby se vyhnula nečistotám. „Ale na to jsem připravenej. Nepotře-

buju chodit každé večer do hospody. Chci se posunout dál. Tím nechci říct, že už mě nebaví si s váma vyjít, ale někdy si říkám, jestli bysme všichni neměli... víš... trochu dospět.“

„Ale ne!“ chytne ho Ellie za paži. „Tys přešel na temnou stranu!“

„No, mně na práci nezáleží tak jako tobě. Pro tebe znamená všechno, ne?“

„Skoro všechno,“ připustí.

Pár ulic projdou mlčky, v dálce slyší houkání sirén, bouchání dveří aut a tlumené hádky velkoměsta. Tuhle část večera má Ellie hrozně ráda: povzbuzuje ji sdílené přátelství a na chvíli se může osvobodit od nejistot provázejících zbytek jejího života. Užila si pěkný večer v hospodě a teď míří do svého útulného bytečku. Je zdravá. Na kreditní kartě má spoustu nevyužitých prostředků, má plány na víkend a je jediná ze své party přátel, kdo ještě nemá ani jeden šedivý vlas. Život je fajn.

„Myslíš na ni někdy?“ zeptá se Douglas.

„Na koho?“

„Na Johnovu ženu. Myslíš, že o tom ví?“

Ta poznámka rázem rozmetá Elliin pocit spokojenosti. „To nevím.“ A když Douglas mlčí, dodá: „Já bych to určitě věděla, kdybych byla na jejím místě. John říká, že se zajímá víc o děti než o něj. Někdy si říkám, že je možná v nějakém koutečku duše ráda, že se o něj nemusí starat. Chápeš, že ho nemusí obšťastňovat.“

„Tak tomuhle se teda říká klamat sebe sama.“

„Možná. Ale když budu fakt upřímná, tak ne. Nemyslím na ni a necítím se provinile. Protože si myslím, že by se to nikdy nestalo, kdyby spolu byli šťastný nebo... prostě... kdyby si rozuměli.“

„Vy ženský máte o chlapech úplně pomýlený představy.“

„Ty myslíš, že je s ní šťastnej?“ zadívá se mu pozorně do tváře.

„Nemám tušení. Jenom si myslím, že nepotřebuje bejt nešťastnej se svou ženou, aby s tebou spal.“

Nálada mezi nimi se trochu změnila a ona jako by si to snad uvědomila, pustí jeho paži a upraví si šátek kolem krku. „Ty si myslíš, že jsem špatná ženská. Nebo že on je špatnej.“

Visí to mezi nimi. A že to přišlo zrovna od Douglase, který je ten nejméně kritický z jejích přátel, to zabolí.

„Nemyslím, že je tady někdo špatnej. Jenom myslím na Lenu, a jaký by to pro ni bylo nosit moje dítě, a pak si představím, že bych jí zahejbal jenom proto, že věnuje dítěti pozornost, která by podle mého názoru měla patřit mně...“

„Takže si to myslíš – že je špatnej člověk.“

Douglas zavrtí hlavou. „Jenom...“ Zastaví se, vzhledne k noční obloze a sumíruje si v hlavě odpověď. „Myslím, že by sis měla dát pozor, Ellie. Pořád se snažit rozluštit, co chce říct, co chce od tebe, to je všechno na hovno. Marníš čas. Jak já to vidím, život je většinou docela jednoduchý. Někomu se líbíš, on se líbí tobě, dáte se dohromady, a to je asi tak všechno.“

„No, žiješ v hezkým světě, Douglasi. Škoda že v ničem nepřipomíná ten skutečněj.“

„Fajn, tak změním téma. O tomhle je blbý se bavit, když má člověk v sobě pár skleniček.“

„Ne,“ vloudí se jí do hlasu ostrý tón. „Ve víně je pravda, žejo? To je v pohodě. Aspoň vím, jak to vidíš. Já už dojdu, to je dobrý. Pozdravuj ode mě Lenu.“ Poslední dvě ulice k domovu proběhne a ani se na svého dávného kamaráda neohlédne.

Nation se balí do krabic, které se budou postupně stěhovat do nového proskleného domova na nablýskaném zrenovovaném nábřeží ve východní části města. Kancelář se týden od týdne prázdní: kde se dřív tyčily hory tiskových zpráv, spisů a archivních výstřižků, se teď táhnou jen prázdné stoly, jejichž nečekaně lesklé laminované povrchy jsou teď vystaveny ostrému světlu zářivek. Z hlubin se vynořily upomínky na minulé reportáže, trochu jako úlůvky z archeologického naleziště, vlaječky z oslav dávných výročí, promáčknuté kovové přílby z dávných válek a zarámovaná osvědčení o dávno zapomenutých oceněních. Válejí se tu odhalené svazky kabelů, kobercové dlaždice jsou odtrhané a ve stropěch se objevily obrovské

díry, což sem přitáhlo procesí poděšených bezpečnostních úředníků a nekonečný zástup návštěvníků s psacími podložkami. Propagace, inzerce a sportovní sekce se už přestěhovaly na nábřeží Compass Quay. Sobotní magazín, ekonomická a finanční sekce se budou přesouvat během příštích týdnů. Následovat bude redakce publicistiky, do níž patří i Ellie, společně se zprávami. Stěhování bude pečlivě secvičený manévr, díky němuž sobotní noviny vyjdou ještě ze staré adresy na Turner Street, ale pondělní vydání už jako kouzlem vzejde z nového působiště.

Současná budova, která byla novinám domovem téměř celé století, už nevyhovuje svému účelu, jak se dnes nepěkně říká. Podle vedení už neodráží dynamismus a efektivitu moderního zpravodajství. Je tu moc prostoru k zašívání, komentují to novináři popuzeně, když je vyšťouchají z vysezených místeček, jichž se drží stejně tvrdošjně jako mořská přílipka ztroskotané lodi.

„Měli bychom to oslavit,“ navrhnou vedoucí redakce publicistiky Melissa v téměř vyklizené kanceláři redaktora. Má na sobě vínové hedvábné šaty. Na Ellie by vypadaly, jako by si oblékla babiččinu noční košili, ale na Melisse působí tak, jak mají – odvážně a vysoce módně.

„To stěhování?“ Ellie mrkne na telefon, který má položený na stole se ztlumeným vyzváněním. Okolo ní mlčky sedí ostatní autoři s bloky na kolenou.

„Jo. Včera jsem mluvila s jedním chlapíkem z archivu. Mají tam prý spoustu starých složek, na které už se roky nikdo ani nepodíval. Chci něco z ženské sekce před padesáti lety. Jak se změnily postoje, móda, zájmy. Taková případová studie – včera a dnes vedle sebe.“ Melissa otevře složku před sebou a vytáhne z ní několik nakořovaných listů ve formátu A3. Mluví s nenucenou sebědůvěrou člověka zvyklého, že mu ostatní naslouchají. „Tohle je třeba ze stránky čtenářských problémů: *Co jen mám dělat, aby se má žena oblékala elegantněji a trochu víc na sebe dbala? Vydělávám 1500 liber ročně a začínám si budovat slušné postavení v jedné obchodní firmě. Často dostávám pozvání od zákazníků, ale v posledních týdnech se*

musím vymlouvat, protože moje žena upřímně řečeno vypadá brozně.“

Místností se nese tiché uchechtávání.

„Snažil jsem se jí to jemně naznačit, a ona na to, že jí na módě, ani špercích, ani líčení nezáleží. Na rovinu, nevypadá jako manželka úspěšného muže, což bych si od ní přál.“

John jednou Ellie řekl, že po dětech přestalo jeho ženě záležet na tom, jak vypadá. Skoro okamžitě změnil téma a nikdy se k tomu už nevrátil, jako by měl pocit, že jeho slova představují ještě větší zradu, než spát s jinou ženou. Ellie mu ten náznak loajálního džentlmenství měla za zlé, i když ho za něj v koutku duše obdivovala.

Ale ten obraz se jí uhnízdil v mysli. Představovala si jeho ženu: neupravenou cuchtou ve špinavé noční košili s dítětem v náručí, jak ho plísni za nějaký domnělý nedostatek. Chtěla mu říct, že ona vůči němu taková nikdy nebude.

„Možná bychom mohli položit tu otázku nějaké moderní tetičce Sally,“ navrhně redaktor sobotního vydání Rupert a nakloní se přes stůl, aby se podíval na ostatní papíry.

„Nevím, jestli by to bylo potřeba. Poslouchejte tu odpověď. *Možná vaši ženu nikdy nenapadlo, že ji chcete vystavovat jako ve výkladní skříni. Pokud o takových věcech vůbec přemýšlí, možná si říká, že je vdaná, zajištěná a spokojená, tak proč by se měla obtěžovat?“*

„Jojo,“ pronese Robert, „ten naprostý klid a mír oddělených postelí!“

„Stává se to pozoruhodně rychle u dívek, které se zamilují, stejně jako u žen, které setrvávají v bezpečném komfortu dlouholetého manželství. Jednu chvíli jsou ladné a naleštěné jako nové auto, statečně si udržují stíhlý pas, šaty mají dokonale upravené a jsou úzkostlivě navoněné. Pak jim nějaký muž řekne ‚mám tě rád‘, a najednou je z té zářivé dívky prakticky fuchtle. Spokojená fuchtle.“

Místností krátce zazní zdvořilý uznalý smích.

„Tak co si vyberete, děvčata? Budete si statečně udržovat pas, nebo se z vás stanou spokojený fuchtle?“

„Myslím, že jsem nedávno viděl film s tímhle názvem,“ přisadí

si Rupert. Úsměv z tváře mu zmizí, když si uvědomí, že už se nikdo nesměje.

„S tímhle se dá dělat spousta věcí,“ ukáže Melissa na složku. „Ellie, můžeš se v tom dneska odpoledne trochu pohrabat? Zkus ještě něco najít. Hledáme něco z doby před čtyřiceti, padesáti lety. Sto let by možná už bylo moc odtržených od dnešní doby. Šéfredaktor chce, abychom zdůraznili to stěhování tak, aby s námi přešli i čtenáři.“

„Chceš, abych prolezla archiv?“

„Vadí ti to?“

Ne, pokud někdo rád vysedává v temných sklepeních plných tlejících písemností pod dozorem dysfunkčních chlapů stalinistického ražení, kteří už zjevně třicet let nevyšli na denní světlo. „Vůbec ne,“ ujistí Melissu vesele. „Určitě něco najdu.“

„Jestli chceš, můžeš si vzít pár elévů na pomoc. Prý se jich několik schovává v módě.“

Ellie nezaznamená výraz škodolibého uspokojení, který redaktorce přeletí přes tvář při pomyslení, jak pošle nejnovější várku pretendentů na trůn Anny Wintourové do nejhlubších útrob novin. Honí se jí právě hlavou: *Sakra práce. Pod zemí není signál.*

„Mimochodem, Ellie, kde jsi byla dneska dopoledne?“

„Cože?“

„Dopoledne. Chtěla jsem, abys přepsala ten článek o opuštěných dětech. No? Nikdo nevěděl, kde jsi.“

„Dělala jsem rozhovor.“

„A s kým?“

Odborník na řeč těla by hned poznal, že Melissin bezvýrazný úsměv jsou ve skutečnosti spíš vyceněné zuby, pomyslí si Ellie.

„S jedním právníkem. Má nějaké interní informace. Myslela jsem, že dám dohromady něco o sexismu v soudnictví.“ Vypadne to z ní ještě dřív, než si uvědomí, co vlastně říká.

„Sexismus ve městě. No to nezní zrovna převratně. Zítra ať jsi prosím u svého stolu včas. Speklativní rozhovory dělej ve svém volném čase. Ano?“

„Jasně.“

„Prima. Pro první číslo na Compass Quay chci dvojstranu. Něco na téma *časy se mění, lidé zůstávají stejní*.“ Naškrábe si něco do zápisníku s koženými deskami. „Starosti, inzeráty, problémy... Přines mi dneska odpoledne pár stránek a podíváme se, s čím přijdeš.“

„Provedu.“ Ellie jí věnuje ten nejzářivější a nejprofesionálnější úsměv ze všech a pak vyjde za ostatními z kanceláře.

Dneska jsem celý den strávila v moderní formě očištění, **naťuká a pak si lokne vína**. V novinovém archivu. Buď rád, že si můžeš jenom vymýšlet.

Napsal jí ze svého účtu na hotmailu. Říká si Pisálek – je to takový jejich soukromý vtíp. Stočí si nohy pod sebe na židli, čeká a pohledem nutí počítač, aby signalizoval odpověď.

Jsi hrozný neznaboh. Já archivy miluju, **reaguje monitor**. Připomeň mi, abych tě na příští žhavé rande vzal do Britského novinového archivu.

Ellie se **zazubí**. Ty vážně víš, co na holky zapůsobí.

Snažím se.

Byl tam jediný živý člověk a vrazil mi do ruky obrovský stoh papírů. Není to zrovna vzrušující čtení na dobrou noc.

Dostane strach, jestli to nezní příliš sarkasticky, takže k tomu připojí smajlík, a pak si začne nadávat, protože si vzpomene, že jednou napsal pro *Literary Review* esej o tom, že smajlíky ztělesňují všechno, co je na moderní komunikaci špatného.

To měl být ironický smajlík, dodá a pak si zoufale nacpe pěst do pusy.

Vydrž. Telefon. Obrazovka se odmlčí.

Telefon. Jeho žena? Je v hotelovém pokoji v Dublinu. Má výhled na řeku, povídal. Líbilo by se ti tu. Co na tohle měla říct? Tak mě příště vezmi s sebou? **Moc dotěrné**. To určitě? To zase znělo skoro sarkasticky. Jo, odpověděla nakonec a dlouze, neslyšně vzdychla.

Může si za to jen a jen sama, říkají jí kamarádi. A zcela výjimečně s nimi musí souhlasit.

* * *

Potkala ho na knižním festivalu v Suffolku. Poslali ji tam udělat rozhovor s jedním spisovatelem thrillerů, který vydělal jmění poté, co se přestal pokoušet o vážnější literaturu. Jmenuje se John Armour a jeho hlavní hrdina Dan Hobson je až skoro karikaturní směsice všech staromódních mužských vlastností. Rozhovor s ním vedla u oběda a čekala značně nedůtklivou obranu jeho žánru, možná i nějakou tu stížnost na nakladatele – rozhovory se spisovatelí jí vždycky připadaly dost únavné. Očekávala nějakého pupkáče ve středním věku, celého rozbědlého za ta léta strávená za psacím stolem. Ale ten vysoký opálený mužský, který povstal, aby jí podal ruku, byl štíhlý a pihovatý a připomínal jí nějakého ošlehaného jihoafrického farmáře. Byl vtipný, okouzlující, sebeironický a pozorný. Úplně rozhovor obrátil a začal se vyptávat na ni samu, a pak jí vyložil svou teorii o původu jazyka a své přesvědčení, že komunikace se dnes mění v něco nebezpečně hnusného a ochablého.

Když jim přinesli kávu, uvědomila si, že si už čtyřicet minut nezapsala ani písmenko.

„No ale neznějí úžasně?“ prohodila, když vyšli z restaurace a vydali se zpět na festival. Rok se chýlil ke konci a zimní slunce se schovalo za nízkými domy na ztichlé hlavní ulici. Dost toho vypila a dostala se do bodu, kdy jí něco vzdorně vylétlo z pusy dřív, než vůbec přišla na to, co by měla říct. Vůbec se jí z restaurace nechtělo.

„Co zní úžasně?“

„Španělština. Hodně taky italština. Proto mám určitě ráda italskou operu a nesnáším německou. Ty tvrdé hrdelní zvuky.“ Chvilí nad tím uvažoval a jeho mlčení ji zneklidnilo. Začala koktat: „Vím, že je to děsně nemoderní, ale mám hrozně ráda Pucciniho. Líbí se mi ty vzdušné emoce, to drncivé *r*, ten staccatový přednes...“ Odmlčela se, když si uvědomila, jak absurdně nabubřele to zní.

Zastavil se ve dveřích, krátce se ohlédl na ulici a pak se k ní obrátil. „Mně se opera nelíbí.“ Hleděl jí přitom přímo do očí. Jako by to byla výzva. Něco v ní se pohnulo, hluboko v břiše. Ach Bože, pomyslela si.

„Ellie,“ promluvil, když už tam stáli skoro minutu. Bylo to poprvé, co ji oslovil jménem. „Ellie, musím si dojít pro něco do hotelu, než se vrátím na festival. Nechcete jít se mnou?“

Vrhli se na sebe, ještě než se za nimi zavřely dveře pokoje. Jejich těla se k sobě tiskla, ústy se pohlcovali a zaklesli jeden do druhého, zatímco jejich ruce se proplétaly v naléhavém, horečném tanci svlékání.

Když později přemýšlela o svém chování, vždycky nad ním žasla jako nad nějakou anomálií pozorovanou z bezpečné vzdálenosti. Přehrávala si to v hlavě znovu a znovu snad tisíckrát, až se setřel veškerý význam, všechny ty zdrcující emoce, a zůstaly jen detaily. Její spodní prádlo, všední a nevhodné, pohozené přes žehlič na kalhoty; jak se potom divoce hihňali na zemi pod pestrobarevnou hotelovou dekou z umělých vláken; a jak později toho odpoledne s nemístným šarmem vrátil na recepci klíč.

Zavolał jí o dva dny později, když už její euforický šok z toho dne přecházel ve zklamání.

„Víš, že jsem ženatý,“ řekl jí. „Četla jsi přece o mně články.“

Četla jsem úplně všechno, co se dalo na googlu vyhrabat, přiznala mu neslyšně.

„V životě jsem nebyl... nevěrný. Pořád ještě nedokážu sesumírovat, co se vlastně stalo.“

„Za to může ten slanej koláč,“ zavtipkovala, ale bolestně v ní škusblo.

„Něco jsi se mnou provedla, Ellie Hawthová. Už osmačtyřicet hodin jsem nenapsal ani řádek.“ Odmlčel se. „Kvůli tobě zapomínám, co jsem chtěl říct.“

V tom případě jsem ztracená, pomyslela si, protože v okamžiku, kdy ucítila tlak jeho těla na svém, jeho ústa na svých, věděla – navzdory všemu, co vždycky říkala kamarádkám o ženatých mužích a čemu vždycky věřila –, že z jeho strany stačí sebemenší ocenění toho, co se mezi nimi stalo, aby byla bezmocná.

To už bylo před rokem a ona pořád ještě ani nezačala hledat způsob, jak to ukončit.

* * *

Znovu se objeví on-line až skoro za tři čtvrtě hodiny. V tom mezidobí odešla od počítače, udělala si další pití, chvíli bezcílně bloumala bytem, v koupelnovém zrcadle krátce zkoumala svou pleť, posbírala zatoulané ponožky a naházela je do koše na prádlo. Zaleschne cinknutí příchozí zprávy a vrhne se zpátky ke křeslu.

Promiň. Nechtěl jsem být pryč tak dlouho. Snad si popovídáme zítra.

Žádné volání z mobilu, vysvětlil jí. Na účtech za mobil jsou výpisy hovorů.

Jsi teď v hotelu? naťuká bleskově. Mohla bych ti zavolat na pokoj. Rozmluva byla luxus, vzácná příležitost. Bože, když ona tak potřebovala slyšet jeho hlas.

Musíš na večeři, krásko. Promiň, už mám zpoždění. Zatím, X

A je pryč.

Zírá na prázdnou obrazovku. Teď rázně projde hotelovou halou, cestou okouzlí personál na recepci a pak nasedne do auta, které pro něj organizátoři festivalu poslali. Na dnešní večeři spatra pronese chytrou řeč a pak se bude se svou obvyklou pobavenou, mírnou melancholií bavit s těmi, kdo měli to štěstí, že je usadili k jeho stolu. Bude si tam plnými doušky užívat života, zatímco ona zjevně ten svůj natrvalo uložila k ledu.

Co to krucinál dělá?

„Co to krucinál dělám?“ zasyčí hlasitě a vypne počítač. Praští sebou na širokánskou prázdnou postel a vykřičí svou frustraci do stropu ložnice. Kamarádům volat nemůže: už museli vydržet až příliš hovorů na toto téma, a ona si dokáže představit, jak by reagovali – jak jedině mohou reagovat. Dougova slova ji zabořila. Ale ona sama by komukoli z nich řekla totéž.

Sveze se na pohovku a zapne televizi. Pak jí pohled sklouzne na štos papírů vedle sebe, přitáhne si je na klín a proklíná přitom Melissu. Je to neutříděné, řekl jí archivář – výstřižky bez data a nezařazené do žádné jasné kategorie: „Nemám čas je všechny procházet. Takovýchhle hromad se nám tu vynořila spousta.“ Byl jediný, komu tam bylo méně než padesát. Letmo ji napadlo, proč si ho ještě nikdy nevěšimla.

„Mrkněte se, jestli by se vám něco z toho nehodilo.“ Spiklenec-ky se k ní naklonil. „Co nebudete chtít, klidně vyhoďte, ale šéfovi ani muk. Teď si nemůžeme dovolit procházet všechno do posledního papíru.“

Důvod se záhy ukáže: je tu pár divadelních recenzí, seznam cestujících na výletní lodi, jídelní lístky z nějakých slavnostních večerí pořádaných novinami. Listuje jimi a občas mrkne na televizi. Není tu nic, co by Melissu nějak zvlášť nadchlo.

Teď se probírá ošoupanou složkou papírů, které vypadají jako lékařské záznamy. Všechno plicní choroby, zaznamenaná roztržitě. Něco s důlním průmyslem. Už to chce všechno hodit do odpadkového koše, když její pohled přitáhne růžek bledě modrého papíru. Chytí ho mezi palec a ukazováček a vytáhne ručně nadepsanou obálku. Je rozlepená a dopis uvnitř je datovaný 4. října 1960.

Moje nejdražší, jediná lásko,

moje slova byla myšlena vážně. Docházím k závěru, že jediná možnost do budoucna pro nás je, aby se jeden z nás odhodlal k odvážnému rozhodnutí.

Nemám takovou sílu jako Ty. Když jsme se poznali, zdálo se mi, že jsi křehký tvor, kterého musím chránit. Teď vidím, že to tak vůbec není. To Ty jsi silnější: dokážeš žít s možností takové lásky a čelit tomu, že nám nikdy nebude dopřána.

Prosím, neodsuzuj mě za mou slabost. Dokážu to vydržet, jen když budu někde, kde Tě nikdy nespátřím, kde mě nebude strašit možnost, že Tě uvidím s ním. Potřebuju být někde, kde na Tebe z čiré nezbytnosti nebudu moci minutu za minutou, hodinu za hodinou neustále myslet. To tady nejde.

Vezmu tu práci. V pátek ve čtvrt na osm večer budu čekat na nástupišti číslo 4 u Paddingtonu a nic by mě nepotěšilo víc, než podarí-li se Ti napít odvahy a jet se mnou.

Jestli nepřijdeš, budu vědět, že ať k sobě cítíme cokoli, nestačí to. Nebudu Ti to vyčítat, miláčku. Víím, že uplynulé týdny pro Tebe byly ne-

*snesitelně náročné, a moc dobře si tu tíhu uvědomuji. Nesnesu pomýšlení,
že Ti snad způsobím zármutek.*

*Budu čekat na nástupišti od tři čtvrtě na sedm. Věž, že máš ve svých
rukou mé srdce i všechny mé naděje.*

S láskou,

B.

Ellie si přečte dopis ještě jednou a uvědomí si, že se jí oči nečekaně zalily slzami. Nemůže odtrhnout pohled od toho rozmáchaného písma plného smyček; naléhavost pisatelových slov ji zasáhne i čtyřicet let poté, co je sem někdo schoval. Obrátí list a prozkoumá obálku, aby našla nějaké vodítko. Dopis je adresovaný na P. O. BOX 13, Londýn. Může být určen muži i ženě. Jak ses asi zachoval, nebo zachovala, poštovní přihrádka č. 13? ptá se v duchu.

Pak vstane, opatrně zasune dopis zpět do obálky a přejde k počítači. Otevře složku s poštou a klikne na „obnovit“. Od vzkazu, který dostala ve tři čtvrtě na osm, už ani slůvko.

Musím na večeři, krásko. Promiň, už mám zpoždění. Zatím, X

Část první

Dokážu to udržet, jen když budu někde, kde Tě nikdy nespatřím, kde mě nebude strašit možnost, že Tě uvidím s ním. Potřebuju být někde, kde na Tebe z čiré nezbytnosti nebudu moci minutu za minutou, hodinu za hodinou neustále myslet. To tady nejde.

Vezmu tu práci. U pátek ve čtvrt na osm večer budu čekat na nástupišti číslo 4 v Paddingtonu a nic by mě nepotěšilo víc, než podaří-li se Ti najít odvahu a jet se mnou.

Muž ženě, v dopise